

INSANA DOST OLMAK...

Karamsar ruhlarımızı aydınlatabilmek için bir canlıya sevgiyle yüreklerimizi, açabildik ve dokunabildik mi? Bir dokunusun yaydığı enerjiyle bedenimize yayılan sevgiyi bir kez olsun duyumsadık mı acaba ? O sevgiyi duyumsadığımızda ürperdik mi bir kez?... Duyumsamadıysak eger; gün doğumunda güneşin sevgiyle gülümseyen isinlerinin, bedenimizde yarattığı sıcaklığı defalarca yüregimize doldurmaliyiz. İşte o zaman enerji yüklü ipliksi isinleriyle güneş ile ilikça denizden esen meltemin uyumlu oksadığı bedenlerimiz daha da canlanacaktır. Ancak o zaman, bir günlük ömrü olan keleşegin bir çışeşe, civiltisiyla doğayı senlendiren bir kusun pençeleriyle bir dala tutunusundaki minneti algılayabiliriz. Bu minnet duygusuyla belki, kendi türümüze ve özü olduğumuz doğaya sevgiyle bağlanabiliriz. İnsani ve doğayı içtenlikle kucaklıyabildiğimizde ancak o zaman, örümcek ağıyla sarmalanmış kötülüklerin barındığı köhnemiş yüreklerle hiç yolumuz düşmez artık. Aksi halde yoksunluğun verdiği açlıkla, sınırlarımız gerilir ve ruhlarımız kararır.

Bir çok şeyi tek basımıza da yapabileceğimizi sanırız; ama yaşam, arkasında kosarken çevirdiğimiz çember gibidir. Çember nasıl ki, bir engelle yola devrilirse; insanların da karsılarına çıkan engellere takılarak düşmesi doğaldır. Ve yanıldığımızı da ancak, düştüğümüzde anlarız. Çünkü yürüdüğümüz yaşam yolları engebelidir, düşmek de vardır sonunda... Bu yolları, dost bildiklerimizle yürürken; ayrimında bile olmadan nice engeller asarız. Bu nedenle dost olmayı bilmek kadar dost edinmekte, zor ve sıkıntılıdır. Her zor şey gibi dostlukta, sabir ve çaba ister. Dostluk zor yollarda, engeller aşmak gerektirir. Dostluk için gösterdiğimiz her özveri, bencilligimizi azaltır ve yararlı olma gücümüzü artırır çünkü.

Dostluk, denizden sahile vuran bir dalga gibidir. Sahile vuran bir dalga nasıl ki, içine alabildiğince kum alırsa; sahile döndüğünde geriye, ancak o kadar kum bırakır. Bu nedendir ki yaşamı dostça paylaştıklarımızdan, ne alacağımız, ne de vereceğimiz vardır. Çünkü, dostluk düzenini binbir güçlkle, adil ve esit olmak üzerine kurmuştur. Ama karsısına dost görünen insanlar çıktığında yine de, darbe üstüne darbe yiyen hep onlar olmuştur. Kimi bir dost gibi yüzüne gülerken arkasından küfretmiştir. Kimi de kendi eliymiscesine onun elini tasın altına sokarak, onu yarı yolda bırakmıştır. İşte bu yaşamın engebeli yollarında, dost olmak ne kadar zorsa; dost edinmekte, kendi küllerinden kendini yaratmak kadar zordur.

Sayet yüregimizde paylaşılacak bir dostluk varsa onu, tüm duygularımızı ortaya koyarak paylaşmalıyız. Çünkü, dostça ve açık yüreklilikle ortaya konan duygular acıları azaltır. Duygular paylaşıldıkça, incinir, güveniriz belki; ama dostluklar, emek ister! Çünkü kaynayan suyun buharının suyu azalttığı gibi, dostluk yoluna dökülen emekler de dostluğu azaltmaz, artırır... Ama bir zaman sonra, ağır bir yükün altından kurtulduğumuz andaki gibi, hafiflediğimizi duyumsarız. Eger bir insani dost bilmişsek duygularımız kolayca degismez artık. Çünkü dost bildiğimiz insanlar için, elimizden geleni yapmaktan kolayca vazgeçemeyiz. Söylenen acı sözler ve gösterilen içtensizlikler belki dünyamızı da karartmış olabilir; ancak parıldayan bir kıvılcımla da, yüzlerin aydınlanabileceğini unutmamalıyız. Dostluğu aydınlatacak bir kıvılcım umuduyla da olsa, dost bildiklerimizden umut kesmemeliyiz. Dostluklar örselenmiş de olabilir; ama duygular her zaman, küllenmiş bir kor gibidir. Yalpazelenen atesin külünden arındığı gibi dostlukta, özveri ve sabirle örselenmişlikten kurtarılabilir. Sayet bir insana dost olmak istiyorsak, önce kendimizle olan mücadeleyi göze alarak dostluk yolunda ilerlemeliyiz.

ERGIN BINGÖL
EMEKLİ ÖĞRETMEN

ADRES

Acıbadem-Ulusuluk Sokak. Balci apt.
A- Blok. No: 36/ 4 81010 Kadıköy/ ISTANBUL
Tlf: (0216) 325. 24. 37

